

Spre înviore

Suferințe în Împărăția lui Dumnezeu

Capitolul 1

În primul capitol Pavel pregătește pe destinatarii scrisorii pentru mesajul principal din capitolul 2. Cuvântului de salut îi urmează cuvinte de mulțumire și recunoaștere pentru maturizarea pe care Duhul lui Dumnezeu a putut s-o facă în credincioșii din Tesalonic. În același timp vibrează deja printre rânduri grija că nădejdea în Hristos nu se mai arăta așa de vie cum a fost la început. Necazurile și prigoanele, sub care ei au avut de suferit, au fost nu numai mari, ci ele au devenit un prilej pentru dușman, ca să-i facă pe credincioși să ajungă la concluzii false.

Pavel le face clar, că necazurile lor nu aveau nimic a face cu ziua Domnului, ci aveau un cu totul alt caracter, decât acela pe care tesalonicenii îl considerau. Totodată el îi încurajează, prin aceea că le explică, că rolurile se vor schimba odată: în ziua Domnului ei vor avea odihnă, în timp ce aceia, care acum îi necăjesc, își vor primi judecata lor dreaptă. Capitolul se încheie cu influența practică, pe care ar trebui s-o aibă astăzi acest fapt asupra vieții zilnice a creștinilor.

Versetul 1: »Pavel, Silvan și Timotei către biserica tesalonicenilor, care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, și în Domnul Isus Hristos.«

Observăm că Pavel în scrisorile sale adresate adunărilor locale se numește numai de trei ori ca autor singur, și anume în scrisorile adresate credincioșilor din Roma, Galatia și Efes. În aceste trei scrisori era foarte importantă autoritatea sa apostolică (de fiecare dată din diferite motive). În toate celelalte scrisori adresate adunărilor locale se unește cu alți slujitori ai Domnului, aici cu Silvan (Sila) și Timotei. Împreună ei au scris deja prima scrisoare adresată Tesalonicenilor. Împreună au vizitat pe credincioșii de acolo, împreună au lucrat la ei și au văzut cum Domnul lucra. Și au împărțit bucuria cu privire la acești credincioși tineri în credință, dar au împărțit și grijile cu privire la ei. Călăuziți de Duhul Sfânt ei se văd aici determinați să scrie a doua scrisoare prietenilor lor din Macedonia.

Numele lui Pavel stă pe locul întâi. Pe drept el este autorul propriu-zis al scrisorii (compară cu capitolul 3,17). Cu toate că el era »apostolul neamurilor«, el nu se referă în mod special la apostolatul lui. Chiar dacă scrisoarea conține îndemnuri de corectare și învățătură, în primul rând era totuși o relație de dragoste și încredere, pe baza căreia el le-a scris. Nu era nici o îndoială că tesalonicenii vor asculta și în felul acesta de ceea ce el le va spune prin Duhul Sfânt.

Silvan este numit al doilea. El era »bărbat de căpetenie printre frați« (Faptele Apostolilor 15,22) și un însoțitor de drum credincios al lui Pavel, care l-a însoțit, atunci când Barnaba și Marcu l-au părăsit (Faptele Apostolilor 15,40). Unii comentatori biblici se întreabă dacă nu cumva Sila a fost un „înlocuitor” pentru Ioan-Marcu, care a slujit mai mult în lucrurile exterioare. Faptul deja amintit, că Sila era o căpetenie printre frați și în afară de aceasta el este numit categoric un »proroc« (Faptele Apostolilor 15,32), lasă puțin loc acestui gând. Mai degrabă lasă să se presupună că tânărul Timotei a exercitat aceste slujbe importante și necesare în călătorie, pe care mai înainte le-a făcut Ioan-Marcu. Oricum ar fi, pe Pavel nu-l interesează să pună numele său pe prim plan, ci el se unește cu cei doi, și împreună scriu această scrisoare importantă și pentru noi astăzi.

Ca și în prima scrisoare, adresarea poartă un caracter deosebit. Cei trei se adresează »către biserica tesalonicenilor, care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, și în Domnul Isus Hristos.« Desigur această adunare era »adunarea lui Dumnezeu«, dar ea nu este văzută aici așa. Deci nu este vorba atât de mult de adunare corespunzător planului veșnic al lui Dumnezeu și de poziția ei, ci de relațiile de părtășie ale credincioșilor cu Dumnezeu ca Tatăl al lor și cu Domnul Isus Hristos.

Fiecare copil al lui Dumnezeu are o relație personală atât cu Dumnezeu Tatăl, cât și cu Domnul Isus. Dar există și această relație comună. Noi avem voie să numim pe Dumnezeu Tată al nostru comun și noi cunoaștem și legătura de părtășie cu Domnul Isus Hristos. Când este vorba de relația noastră cu Dumnezeu ca atare, atunci de regulă este vorba de responsabilitatea noastră. El este originea noastră și noi Îi suntem răspunzători. Dacă pe prim plan stă relația noastră cu El ca Tată, atunci aceasta ne face să ne gândim la intimitatea pe care noi ca și creștini o avem cu El. Dumnezeul Creator se poate recunoaște și în cele create, dar ca Tată El S-a revelat numai în Fiul. Ce îmbărbătare pentru credincioșii din Tesalonic, în situația lor exterioară grea să se gândească că Dumnezeu era Tatăl lor, care îi iubea.

Și nu numai aceasta. În prima scrisoare Pavel a vorbit despre »Dumnezeu, Tatăl«; aici el Îl numește »Dumnezeu, Tatăl nostru«. Prin aceasta Pavel și conlucrătorii lui se includ în aceasta. Voia el prin aceasta să facă în mod deosebit curaj credincioșilor din Tesalonic, arătându-le cât de mult se simțea el legat cu ei în situația în care se aflau? Face totdeauna bine să oferim fraților și surorilor, care sunt încercați într-un fel sau altul, sentimentul de apartenență a noastră la situația lor.

Relația credincioșilor este în afară de aceasta și cu »Domnul Isus Hristos«. Oricare ar fi împrejurările, El este și rămâne Domnul nostru, căruia noi vrem să-I slujim ca robi; El este și rămâne Isus, care a fost în umilință aici jos pe pământ, care El Însuși a trecut prin suferințe adânci și în cele din urmă Și-a dat viața pe crucea de pe Golgota pentru noi; El este și rămâne Hristosul, pe care Dumnezeu L-a înălțat acum nespus de mult și care stă la dreapta lui Dumnezeu. Aducerea aminte de aceasta trebuie să fi dat curaj credincioșilor din Tesalonic, și ea este și pentru noi bună și folositoare în toate împrejurările vieții.

Versetul 2: »Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos.«

Credincioși au nu numai o relație simplă cu Dumnezeu ca Tată și cu Domnul Isus Hristos, ci ei au și foloase din aceasta. Tatăl și Fiul se preocupă împreună de noi. Pavel a dorit credincioșilor din Tesalonic har și pace, și el știa, că ambele pot veni numai din cer. Noi avem nevoie de aceste lucruri și le savurăm într-adevăr numai aici pe pământ, dar știm foarte bine că ele sunt valori cerești. În opoziție cu prima scrisoare (capitolul 1,1), el numește aici izvorul acestor binecuvântări.

Pavel nu a dorit destinatarilor scrisorii nici fericire, nici bogăție, și nici sănătate și nici bunăstare. Desigur el nu era lipsit de simțăminte față de aceste lucruri, dar el știa foarte bine de ce aveau ei mai multă nevoie. De aceea dorința de har și pace – cu toată amintirea lor frecventă – nu este o simplă formulă de politețe lipsită de conținut, ci o dorință sinceră a scriitorului. Și apostolul Petru știa că sentimentul nostru de har și pace nu poate fi niciodată destul de adânc, respectiv, că până la sfârșitul vieții noastre putem crește în ele. De aceea în ambele lui scrisori dorește și ca »harul și pacea să vă fie înmulțite« (1 Petru 1,2 și 2 Petru 1,2).

Nu fără motiv harul și pacea sunt deseori numite împreună, și desigur nu este fără motiv, că harul stă aici pe primul loc. În privința aceasta ne putem gândi la principiul cauză și efect. O conștiință profundă despre har conduce la o savurare mai mare a păcii. Așa are loc deja atunci când un păcătos află despre harul salvator al lui Dumnezeu. Harul îi oferă mântuirea, și rezultatul este pace cu Dumnezeu. Nu altfel este cu credinciosul pe cale. Cu cât noi trăim mai mult din har, cu atât mai mult pacea lui Dumnezeu este partea noastră. În har găsim îndestularea noastră, și rezultatul este pace în inimă. La aceasta trebuie să se fi gândit apostolul la scrierea acestor cuvinte de salut.

Pe parcursul scrisorii el revine încă o dată la aceasta. În capitolul 2,16 el se gândește la har și scrie: »Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul său o mângâiere veșnică și o nădejde bună, să vă mângâie inimile«. Aici vedem harul ca izvor al mângâierii și nădejzii și el este și aici legat cu Persoanele Dumnezeirii. În capitolul 3,16 este vorba de pace: »Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel.« Noi cunoaștem nu numai pacea în noi, ci noi cunoaștem și pe Domnul păcii. Sensibilitatea noastră pentru har și pace

nu poate fi niciodată destul de mare. Noi avem nevoie de ea în fiecare zi a vieții noastre, indiferent cum sunt împrejurările.

Având în vedere faptul că această scrisoare vorbește în mod deosebit despre ziua Domnului, este remarcabil că apostolul deja în introducere se referă de două ori la dreptul Său de domnie, căci de două ori se vorbește despre El ca Domn. El este deja acum Domnul celor credincioși, și El va arăta cândva (în ziua Sa) public, că Dumnezeu L-a făcut nu numai Hristos, ci și Domn.

Titlul »Domn« (în limba greacă kyrios) trebuie să fi făcut o impresie adâncă asupra credincioșilor din Tesalonic, fie ei de origine iudaică sau dintre păgâni. Pentru un om, care a crescut în iudaism, era o aluzie clară la »Jehova« Vechiului Testament. Iudeii erau familiarizați cu faptul că Lui Îi aparține primul loc. Pentru partea cea mai mare din destinatarii scrisorii, care proveneau din păgânism, titlul de »kyrios« a fost pus exclusiv în legătură cu cezarul de la Roma. Numai el avea dreptul să se numească așa. Însă credincioșii din Tesalonic au învățat deja la vizita celor trei misionari »că este un alt Împărat - Isus« (Faptele Apostolilor 17,7). Acest fapt, care și în prima scrisoare stă mereu pe prim plan și care trebuie să aibă o influență mare asupra vieții practice a credincioșilor, le este amintit aici încă o dată în introducere. Este un fapt pe care și noi nu trebuie să-l uităm niciodată și cu care trebuie să ne preocupăm permanent.

Versetul 3: »Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, întrucât credința voastră merge mereu crescând și dragostea fiecăruia dintre voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult.«

Ca și în prima scrisoare, și aici ne întâmpină mereu adresarea plăcută »frați«. Pavel, Sila și Timotei se știau legați în acest mod deosebit cu credincioșii din Tesalonic. Nu erau străini, și nici cunoștințe mai îndepărtate, ci erau frați (frați și surori), aceia cu care exista o legătură strânsă de dragoste și prietenie. De aceea pentru scriitor nu era o obligație grea să mulțumească lui Dumnezeu pentru ceea ce El a lucrat în destinatarii scrisorii. Dimpotrivă, ei simțeau un fel de obligație, pe care o aveau. În capitolul 2,13 ei folosesc încă o dată expresia.

»Trebuie« (sau: suntem datori) înseamnă o obligație lăuntrică profundă. Această expresie s-a folosit când cineva era dator cuiva și nu avea nici o alternativă. Aceasta este cu totul altceva, decât simpla împlinire a unei obligații. În afară de aceasta ei considerau că se cuvine să aducă această mulțumire lui Dumnezeu, căci exista realmente ceva pentru care se merita mulțumire. Expresia »cum se cuvine« înseamnă că tesalonicenii meritau să aibă parte de așa ceva. Se cuvenea, căci corespundea comportării lor. Ei „au meritat”.

Pavel și însoțitorii lui erau observatori atenți. Starea bună a acestor credincioși tineri în credință nu le-a rămas neobservată și i-a condus la mulțumire față de Dumnezeu. Și în alte scrisori găsim această comportare a lui Pavel (compară cu Romani 1,8; 1 Corinteni 1,4; Efeseni 1,16; Filipeni 1,3; Coloseni 1,3; 1 Tesaloniceni 1,2). El nu a trecut cu vederea evoluțiile negative existente, dar unde era posibil a mulțumit mai întâi pentru ce era pozitiv. În afara scrisorilor personale această mulțumire lipsește în scrisoarea către Galateni și în a doua scrisoare către Corinteni – și aceasta din motive ușor explicabile.

Să mai adăugăm, că această mulțumire nu a fost rostită ocazional, ci au făcut-o totdeauna, aceasta înseamnă mereu, când se rugau. Cu siguranță noi avem de învățat din acest mod de comportare. Cât de ușor stau lucrurile negative despre frați și surori în prim plan, când vorbim despre ei, și cât de mare este pericolul ca aceste lucruri negative să fie aduse chiar ca acuzare înaintea lui Dumnezeu.

Deci care erau motivele scriitorilor pentru a aduce mulțumire? Aici sunt numite două semne caracteristice ale credincioșilor din Tesalonic: în primul rând credința lor și în al doilea rând dragostea lor. Credința aici nu este mâna care apucă mântuirea lui Dumnezeu, ci aici este vorba de încrederea zilnică a credinței. Credința ne aduce și ne menține în legătură cu lumea invizibilă, cu Dumnezeu, Tatăl nostru, și cu Domnul Isus. Credința face lucrurile invizibile ochiului trupesc să

devină realitate pentru viața noastră. Felul în care se vorbește aici despre dragoste ne face să gândim că este dragostea care ne aduce în legătură cu frații și surorile noastre.

Dragostea se revarsă în afară, prin aceea că ea devine activă. În afară de aceasta se vorbește despre dragoste ca o însușire care trebuie înțeleasă personal, în comun și reciproc. Era »dragostea fiecăruia«; dar era și dragostea »dintre voi«; și în cele din urmă era o dragoste »față de ceilalți«. Și ordinea acestor două calități alese cu siguranță nu este la întâmplare aici. Un comentator biblic scrie în privința aceasta: »Credința ne aduce în contact cu izvorul veșnic al dragostei din Dumnezeu, și urmarea inevitabilă este că inimile noastre sunt atrase în dragoste spre toți cei care Îi aparțin.«

Remarcabil este însă ce se spune acum despre credință și dragoste. Despre credință se spune, că ea mergea mereu crescând, și despre dragoste citim că ea se mărește tot mai mult. O comparație cu ceea ce se spune în prima scrisoare despre credință și dragoste ne arată clar că la credincioșii din Tesalonic au avut loc în foarte scurt timp progrese deosebite, și aceasta cu toate că și mai înainte lucrurile erau deja foarte bune. Deja în introducerea din prima scrisoare este vorba despre »lucrarea credinței voastre« și despre »munca dragostei« (capitolul 1,3). După aceea se spune despre credință, că vestea despre ea s-a răspândit nu numai în Macedonia și Ahaia, ci pretutindeni (capitolul 1,8). Despre dragostea de frați nici nu mai trebuia să se scrie, căci cei trei misionari știau că credincioșii din Tesalonic se iubesc (capitolul 4,9.10).

Cu toată această mărturie bună era vorba deja în prima scrisoare, ca credincioșii tineri în credință trebuiau să facă progrese:

a) Referitor la credință, cei care au scris scrisoarea voiau să-i vadă personal pe credincioșii din Tesalonic, ca să împlinească ce mai lipsea credinței lor (capitolul 3,10).

b) Referitor la dragoste se spune: »Și pe voi, Domnul să vă îmbogățească și să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți« (capitolul 3,12).

Aici Pavel putea să constate cu mulțumire, că rugămintea lui a fost ascultată. Credința lor nu numai a crescut, ci »a crescut peste măsură« și dragostea a crescut realmente până la revărsare. „Stagnarea este regres” spune un proverb, și aceasta este valabil cu siguranță și în viața spirituală a unui credincios. Dumnezeu dorește să lucreze creștere, El dorește să vadă progres în viața noastră. Duhul Sfânt nu pornește niciodată de la premisa că noi am ajuns un nivel la care noi am putea să ne odihnim liniștiți și pe care să rămânem. Înțeleptul Solomon a exprimat cândva aceasta în felul următor: »Cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescând până la miezul zilei« (Proverbe 4,18). Ce pagubă, când în loc de aceasta în viața unui credincios este stagnare sau regres.

»Întrucât credința voastră merge mereu crescând (adică, peste măsură)«. Creșterea presupune viață. De aceea credința noastră poate crește numai atunci când ea este vie. Credința moartă este o chestiune țepăună și statică. În acest caz așteptăm zadarnic creșterea. Credința lucrată de Dumnezeu este dimpotrivă o credință vie și crescătoare. O viață pătrunsă de o astfel de credință este o viață plină de experiențe dătătoare de curaj. Cu toate că erau tineri în credință, credincioșii din Tesalonic au făcut astfel de experiențe și de aceea crescuseră în credință.

»Și dragostea ... se mărește tot mai mult (textual: se revarsă)«. Dragostea care se revarsă este ca un râu care se revarsă mult peste maluri. Așa era la credincioșii din Tesalonic. Relația lor cu frații și surorile lor era nu numai în ordine, ci se îmbunătățea văzând cu ochii. Noi nu trăim din dragostea altuia, ci este în natura lucrurilor ca noi să ne iubim reciproc și să creștem permanent în dragoste. Aceeași dorință o exprimă Pavel și pentru credincioșii din Filipi, când le scrie: »Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult (textual: să se reverse)« (Filipeni 1,9). Cu cât noi savurăm mai mult dragostea Domnului nostru, cu atât mai mult această dragoste se revarsă și spre alții. Însă lipsa de dragoste pentru Domnul se va arăta în rezultatele practice prin aceea că dragostea noastră va scădea și față de frații noștri și față de surorile noastre.

Să lăsăm exemplul acestor credincioși tineri în credință să lucreze asupra noastră și să ne întrebăm personal: crește credința noastră? Facem noi zilnic experiențe de credință cu Dumnezeul nostru? Crește zilnic dragostea noastră? Se revarsă ea? Sau probabil este și pentru noi valabil reproșul

Domnului adresat bisericii din Efes: »Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi« (Apocalipsa 2,4)? Este pagubă, dacă noi, care de așa de mult timp suntem pe cale, și dacă privim în urmă trebuie să spunem că la începutul drumului nostru de creștini credința și dragostea stăteau mai bine. Trebuie să fie invers.

Versetul 4: »De aceea ne lăudăm cu voi în adunările lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți.«

Și acest verset este în primul rând o îmbărbătare. Probabil în mod obișnuit felul lui Pavel era să nu vorbească mult despre alții. În cazul credincioșilor din Tesalonic însă nu putea altfel. El se lăuda cu ei în adunările lui Dumnezeu din alte localități și vorbea despre statornicia lor și despre credința lor. Pe lângă aceasta el nu lăuda calitățile lor proprii, ci ceea ce Dumnezeu a putut lucra în ei. Din aceasta putem desigur să învățăm și noi. Cât de des căutăm noi cu îndârjire după ceva negativ, despre care să putem vorbi, în loc să lăudăm ce harul lui Dumnezeu a putut să dea la iveală în frații noștri și în surorile noastre. Pavel a avut un ochi foarte realist pentru evoluțiile greșite, și el le-a și tratat, dar niciunde el nu dă impresia că el le-a căutat cu tot dinadinsul.

Apoi, versetul acesta ne oferă o imagine cu privire la situația exterioară a credincioșilor din Tesalonic. Deja primele zile ale vieții lor de creștini erau însoțite de suferințe și greutate (Faptele Apostolilor 17,5-9), și în prima scrisoare Pavel le confirmă, că ei au primit Cuvântul în multe necazuri (capitolul 1,6). Această situație exterioară nu s-a schimbat. Dimpotrivă, ea pare să se fi aprit. Tocmai aceasta au luat-o învățătorii falși ca ocazie să-i pună în încercătură.

Versetul nostru vorbește despre »prigoane« și »necazuri«. Să prigonești pe cineva înseamnă să-l urmărești. Necazurile se pot referi la tot felul de greutate. În contextul scrisorii necazul este în legătură cu prigoanele, și aceasta ar putea însemna că acești credincioși au fost probabil chiar chinuți și maltratați. În orice caz situația lor era așa fel, că noi cu greu sau chiar deloc nu ne putem pune în locul lor.

Însă aceste prigoane și necazuri nu aveau nimic a face cu ziua Domnului – și în aceasta consta interpretarea greșită din partea tesalonicenilor. Nu era nici o asemănare cu »necazul lui Iacov«. Desigur Vechiul Testament vorbește despre acest necaz în legătură cu ziua Domnului (compară de exemplu Ieremia 30,7; Țefania1,15), și credincioșii din Tesalonic s-au gândit probabil la el, dar necazul lor avea un caracter cu totul altul. Gândul că creștinii credincioși suferă și sunt prigoniți nu este nicidecum străin Noului Testament; dar caracterul acestor necazuri este cu totul diferit de acela al necazului care stă în legătură cu ziua Domnului. Și astăzi sunt creștini prigoniți. Dacă cei mai mulți cititori trăiesc în țări în care noi avem pace și libertate de credință, avem motive să fim mulțumitori Domnului pentru aceasta. Însă potrivit cu 2 Timotei 3,12 – într-o formă sau alta – vor fi prigoniți toți care se așează cu hotărâre de partea Domnului.

Dar încă o dată: aceste prigoane și suferințe nu au absolut nimic a face cu ziua Domnului. În ce constă diferența? Necazurile din ziua Domnului sunt – cel puțin în primul rând – o judecată a celor necredincioși, în timp ce suferințele credincioșilor de astăzi, printre altele, sunt un instrument în mâna lui Dumnezeu, ca să ne curețe și să probeze credința noastră (compară de exemplu cu 1 Petru 1,7). Necazurile din ziua Domnului înseamnă deci o pedeapsă a celor necredincioși, în timp ce necazurile de astăzi sunt un instrument de educare în mâna Domnului nostru. Domnul permite să vină greutate, ca să ne încerce. De ce avem noi astăzi parte, este disciplinare, și disciplinare înseamnă educare. În ziua Domnului dimpotrivă este vorba de judecată, răsplătire și pedeapsă, și aceasta este în ceea ce privește caracterul ceva total diferit de disciplinare și educare.

Așteptarea iudaică era desigur un timp de necaz. Ei știau că înainte de instaurarea Împărăției Sale Dumnezeu Se va arăta prin judecată. De aceea rătăcirea adusă printre credincioșii din Tesalonic era așa de greu de recunoscut și de aceea era așa de periculoasă. Înzătorii au venit cu argumente, pe care le-au preluat din Vechiul Testament. Decisiv era și este aplicarea corectă a acestor citate. Speranța creștinilor nu este îndreptată spre aceste necazuri, ci spre Persoana Domnului nostru.

Înainte ca aceste necazuri ale zilei Domnului să fie vărsate pe pământ ca judecăți, El va fi venit ca Mire ca să ne ia la Sine. Despre aceasta a vorbit Pavel detaliat în prima sa scrisoare (Capitolul 4,13-18).

La citirea atentă a versetului nostru trebuie să remarcăm, că Pavel și însoțitorii lui vorbesc într-adevăr că credincioșii din Tesalonic îndură prigoane și necazuri și că ei au dovedit statornicie și credință în acestea, dar nu mai este vorba despre nădejde. Să înduri astfel de lucruri este desigur nu de la sine înțeles. »A îndura« înseamnă aici „a ține piept”, „a suporta”, „a nu ceda”. Pentru aceasta era nevoie de ceva. De asemenea statornicia și credința (folosite aici cu articol și legate în mod deosebit prin conjuncție) sunt virtuți care ne impresionează și pe drept sunt amintite cu laudă.

Cu toate acestea lipsește amintirea nădejdiei. Exista într-adevăr statornicie, dar nu mai era statornicia nădejdiei, despre care s-a vorbit în prima scrisoare (capitolul 1,3). Nădejdea în Hristos era motorul statorniciei lor, și acest imbold părea să-și fi pierdut puterea. Ei aveau nevoie nu numai de statornicie în situația lor grea, ci de »răbdarea lui Hristos« (capitolul 3,5). Așa cum El așteaptă acum să-și poată lua mireasa la Sine, tot așa și noi ca răspuns avem dreptul să așteptăm pe Mirele nostru, care vine să ne unească cu El (compară și cu Apocalipsa 3,10, unde este vorba că noi trebuie să păzim cuvântul răbdării Sale).

Apartține felului de învățătură al Duhului Sfânt să ne vorbească câteodată și prin ceea ce nu se spune. Așa este și aici. Deseori credința, dragostea și nădejdea sunt legate între ele, și de aceea este remarcabil că nădejdea nu este amintită în locul acesta. Acest fapt nimereste nucleul problemei credincioșilor din Tesalonic. Ei și-au pierdut nădejdea, deoarece au fost influențați de rătăcire. Ei nu mai erau creștinii orientați spre țintă, așa cum erau cu câteva săptămâni (luni) în urmă. Credința și dragostea au fost întărite prin suferințe, dar și statornicia era prezentă. Dar unde era nădejdea lor? Ceva foarte esențial lipsea la ei.

Și în zilele noastre sunt credincioși care gândesc, că Adunarea trebuie să treacă prin necazul cel mare. Și se observă că la acești credincioși deseori nădejdea creștină se vede foarte puțin sau chiar deloc. Însă Noul Testament ne învață foarte clar, că nu trebuie să aibă loc nici un eveniment înainte ca nădejdea noastră să fie împlinită și ca Domnul Isus să vină să ne ia acasă. Desigur pot avea loc anumite lucruri – și evenimente despre care prorocii biblici vorbesc – dar nu trebuie neapărat să fie așa. Cine își întemeiază așteptările pe anumite evenimente și gândește că aceasta sau aceea trebuie să mai aibă loc înainte să vină Domnul, ca să ne ia la Sine, acela își îndreaptă speranța spre evenimente și nu spre Domnul.

Să așteptăm evenimente, aceasta nu este natura nădejdiei creștine. Nădejdea noastră se îndreaptă spre o Persoană, spre Luceafărul strălucitor de dimineață, care vine înainte să pornească judecățile zilei Domnului peste pământ. Cineva a exprimat foarte potrivit urmările acestui fapt: „Va fi și va trebui să conducă la o apariție de lipsă, dacă Hristos nu stă înaintea inimilor ca Acela care poate veni în orice moment ca să ia pe ai Săi la Sine”. (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians) La credincioșii din Tesalonic era așa, și astăzi nu va fi altfel.

Versetul 5: »Aceasta este o dovadă despre dreapta judecată a lui Dumnezeu, întrucât veți fi găsiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți.«

Scriitorii vorbesc aici despre un semn evident și prin aceasta se referă la o dovadă foarte clară. Se pune întrebarea, la ce se referă această dovadă a judecății drepte a lui Dumnezeu. Dacă se privește acest verset în legătură cu cele spuse mai înainte, dovada s-ar putea referi ori la credința perseverentă, ori la prigoane și necazuri. Ambele par a fi posibile. Dar dacă privim cele ce urmează în versetele următoare, eu cred că semnul vizibil al dreptei judecăți a lui Dumnezeu se referă la greutățile în care se aflau credincioșii din Tesalonic. Semnul arăta că ei au fost socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, din a cărei pricină sufereau. Dreptatea lui Dumnezeu se arată în judecată, și anume atât cu privire la cei care-i prigonesc, cât și cu privire la cei care erau prigoniiți.

Cuvântul folosit aici pentru »judecată« (krisis) are mai multe înțelesuri. Se poate gândi de exemplu la despărțire, separare, verdict, punere la încercare și evaluare. În acest sens este de exemplu scaunul de judecată al lui Hristos un loc, în care credincioșii vor fi arătați (ca să primească plată), în timp ce necredincioșii vor fi judecați, prin aceea că vor fi aruncați în iazul de foc. În dicționarul său, V. E. Vine explică cuvântul „judecată” în contextul versetului nostru astfel; ea este „acțiunea de despărțire și diferențiere”. (Vine, V. E. Expository Dictionary of Bible Words)

Dumnezeu nu este nedrept, când permite ca copiii Lui să fie prizoniți și strâmtorați. Dimpotrivă, suferința poate fi în mâna Lui un instrument ca să verifice credința lor și să o evalueze, și în felul acesta să arate foarte clar că ei sunt despărțiți de lumea aceasta.

Gândul referitor la o despărțire clară între cei ce sunt strâmtorați, pe de o parte, și a asupritorilor, pe de altă parte, devine foarte clar în versetele următoare. Credincioșii suferă cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Ea este domeniul în care se recunosc drepturile și autoritatea Aceluia căruia Dumnezeu I-a dat domnia, și acesta este Domnul Isus. Aceia care acceptă deja acum pentru viața lor dreptul Său la autoritate, sunt prizoniți de oamenii care sunt încă sub autoritatea lui satan. Aceasta este o diferență clară. Va veni însă timpul când Împărăția lui Dumnezeu va fi întemeiată public și cu putere pe acest pământ. Atunci vor înceta suferințele acelor care acum sunt strâmtorați. La această Împărăție, întemeiată cu putere și cu slavă pe pământ, se gândesc scriitorii aici.

Deja în cartea Faptele Apostolilor Pavel a arătat că credincioșii vor intra în Împărăția lui Dumnezeu prin multe neazuri (Faptele Apostolilor 14,22). Și alte locuri din epistole ne arată că drumul credinciosului este un drum care merge prin suferințe spre glorie. În epistola către Romani 8,17, Pavel spune: »dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El«, și în 2 Timotei 2,12 scrie prietenului său Timotei; »dacă răbdăm, vom și împărăți cu El«.

Și Petru prezintă un gând asemănător: »Preaiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespuse de mult și la descoperirea slavei Lui« (1 Petru 4,12.13). »Slăviți împreună cu El«, »împărăți cu El« și »descoperirea slavei Lui« se referă la Împărăția lui Dumnezeu în forma ei publică, când noi, care acum avem parte de lepădarea Domnului, ne vom arăta împreună cu El în slavă.

Deci cu privire la suferințele amintite aici nu este vorba de suferințele pe care Dumnezeu le folosește ca urmare a comportării noastre greșite, ca să disciplineze pe copiii Săi, adică să-i educe, ci că noi suferim ca unii care au parte de lepădarea Domnului Isus. Despre acest fel de suferințe vorbește Petru în toate cele 5 capitole ale primei sale scrisori. În primul capitol amintește suferințele care încearcă și curăță credința noastră (versetele 6, 7), în capitolul al doilea sunt suferințele din pricina conștiinței (versetul 19), în capitolul al treilea sunt suferințele din pricina dreptății (versetul 14), în capitolul al patrulea sunt suferințele din pricina Numelui lui Hristos (versetele 13, 14) și în capitolul al cincilea sunt suferințele cauzate de împotrivirea directă a lui satan (versetele 8-10).

Toate aceste suferințe au a face cu Împărăția lui Dumnezeu. Vrem să luăm seama, că aici nu este vorba ca noi să fim considerați vrednici de cer, ci vrednici de Împărăția lui Dumnezeu. Nădejdea creștină este cerească, în timp ce Împărăția lui Dumnezeu va fi întemeiată pe pământul acesta.

Cu toate acestea această Împărăție are și un aspect ceresc, și *acesta* este partea noastră. Noi vom domni din cer împreună cu Domnul Isus. Despre acest aspect al Împărăției vorbește El în evanghelia după Matei 13,43, când spune: »atunci cei drepti vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.« În rest, gândul referitor la Împărăție din alte locuri din Scriptură este strâns legat cu gândul referitor la responsabilitatea noastră.

Deci Împărăția lui Dumnezeu va arăta odată clar de a cărui parte au stat credincioșii din Tesalonic. Suferințele lor erau o dovadă că ei au fost »considerați vrednici« de această Împărăție. Această vrednicie nu a fost nicidecum prin merite personale. Ei nu s-au făcut pe ei înșiși demni, și ei nici nu au rezistat prin propria putere, ci ei au fost »considerați vrednici«. Puterea lor de a rezista a venit de la Dumnezeu. Sensul acestui verset nu este deci că noi prin suferințe ne „procurăm” sau

„merităm” un loc în această Împărăție, ci că suferințele sunt dovada că noi suntem vrednici de ea. Ele sunt ca o pecete, care garantează pentru o realitate confirmată.

Despre Domnul Isus se spune în cartea Apocalipsa 5,12: »Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și binecuvântare.« Aceasta o putem înțelege bine. Domnul Isus este vrednic de Împărăția Sa și de domnia legată de aceasta. El posedă această demnitate în Sine Însuși, dar în afară de aceasta, prin suferințele Sale și moartea Sa pe cruce, El are și ca Om dreptul la această Împărăție.

Și noi posedăm această vrednicie, care este potrivită cu Împărăția lui Dumnezeu, dar ea este o vrednicie care ne-a fost acordată. Că această vrednicie ar trebui să aibă influență practică asupra vieții noastre, aceasta este de la sine înțeles. Despre aceasta a vorbit clar prima scrisoare (compară cu capitolul 2,12). Caracteristicile Împărăției în forma ei publică (de exemplu; dreptate, pace și bucurie, compară cu Romani 14,17) au voie și trebuie să se vadă astăzi în viața noastră.

Expresia »găsit vrednic« se întâlnește și în alte locuri din Scriptură. În evanghelia după Luca 20,35 Domnul Isus vorbește despre fiii veacului acesta și pune în fața lor pe fiii veacului acela (al Împărăției), care au fost găsiți vrednici. Cartea Faptele Apostolilor 5,41 ne arată ceva despre vrednicia care are a face cu a suferi din pricina Numei Domnului. Aceste elemente se contopesc aici. Credincioșii din Tesalonic au trecut prin prigoane și necazuri, ei au suferit pentru Numele Domnului lor, și aceasta era dovada, că ei erau în stare să scape de judecata care stătea în legătură cu instaurarea Împărăției (Luca 21,36). Totodată suferințele mărturiseau despre vrednicia lor de a avea parte de partea cerească a acestei Împărății.